

Nr 115.

Av herr **Leander m. fl.**, om förbättrade pensionsförmåner åt de underofficerare, som avgått med pension före år 1918.

De gamla före år 1918 pensionerade underofficerarnes bekymmer ha under senare år upprepade gånger bragts på tal såväl inom riksdagen som inför vederbörande myndigheter och äro i övrigt väl kända. Vid fjolårets riksdag väckte undertecknad Leander jämte 2 andra av andra kammarens ledamöter en motion, nr 115, vari hemställdes, att riksdagen ville hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag fortast möjligt angående förbättrad pensionering för de underofficerare vid armén och marinen jämte vederlikar, som efter uppnådd pensionsålder avgått från tjänsten före 1918 och därför icke kommit i åtnjutande av den pensionsförhöjning, som beslöts av 1919 års lagtima riksdag.

Bankoutskottet hemställde i sitt utlåtande nr 54, att motionen icke måtte till någon riksdagens åtgärd föranleda, och detta huvudsakligen av det skäl att, enligt vad utskottet trodde sig veta, frågan om en allmän pensionsreglering inom en ganska nära framtid komme att upptagas till behandling. Det funnes nämligen även andra statspensionärer, som vore i behov av förbättrade pensionsförhållanden.

Vid ärendets behandling den 15 maj i andra kammaren riktade också bankoutskottets ordförande en vädjan till regeringen, av vilken flera ledamöter med herr statsminister Branting i spetsen voro närvarande, att vidtaga erforderliga och snara åtgärder till påbörjande av den utredning, som utskottet i sin motivering uttalat sig för. Samma anhållan framfördes desslikes av motionärerna. I ett synnerligen sympatiskt svar på denna vädjan framhöll herr statsministern, att vad som från statsmakternas sida kunde göras för att lindra de bekymmer, som uppstått för dessa gamla pensionärer, det borde också göras på snabbaste och bästa sätt, samt att det riskabla med att göra den ifrågasatta utredningen alltför omfattande naturligtvis vore, att den droge ut på tiden med påföjd, att ställningen bleve nästan outhärdlig för de

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 4 saml. 40 häft. (Nr 115—116.)

gamla underofficerarne. Emellertid ville regeringen ägna frågan sitt allvarliga intresse och skulle söka att så skyndsamt som möjligt finna en utväg att uppnå önskat resultat.

Klart är, att dessa varmhjärtade ord väckte genklang och jubel i alla gamla underofficerares bröst. En av motionärerna, som förut förklarar sig komma att begära votering för att få uttrönt, huru många av kammarens ledamöter som ville bistå ifrågavarande pensionärer, ansåg sig kunna avstå därifrån efter statsministerns anförande, emedan frågan av allt att döma kommit på rätt bog.

Det må icke förundra, om de gamla underofficerarne sedermera gång efter annan låtit efterhöra, huru långt den utlovade utredningen avancerat eller vilka utsikter som förefunnes att få ärendet framlagt för innevarande års riksdag. Något bestämt svar har ännu icke kunnat erhållas. För att bereda riksdagen möjlighet att utan vidare dröjsmål bringa hjälp åt meromnämnde gamle trotjänare anse vi oss böra även i år medelst en motion framlägga deras behov. Att motionen också denna gång inskränker sig att omfatta endast pensionerade underofficerare, har sin grund utslutande i bemödandet att bespara statsverket alla utgifter, som icke äro oundgängligen nödvändiga. Men då de underofficerare, som gått i pension före 1918, måste anses såsom de sämst lottade med hänsyn till sina pensionsförhållanden bland alla f. d. statstjänare, kan frågan om deras pensionsförbättring helt enkelt icke längre uppskjutas. Att de, som avgått före 1918, måste komma i åtnjutande av samma pensionsförbättring som de vilka avgått med pension under sistnämnda år, måste betraktas såsom en gärd av billighet och rättvisa.

Under hänvisning i övrigt till motiveringen i ovannämnda motion nr 115 i andra kammaren vid 1920 års riksdag samt till den med anledning av motionen därstädes förda debatten hemställa vi,

det riksdagen ville besluta, att de underofficerare vid armén och marinen, som avgått med pension före år 1918, skola i pensionshänseende fullt likställas med de underofficerare, som avgått under nämnda år (1918) och därvid kommit i åtnjutande av den pensionsförbättring, som beslöts av 1919 års lagtima riksdag.

Stockholm den 21 januari 1921.

Ulrik Leander.

Bj. Holmgren.

Oskar Kloo.